

לעת צמה השתתק השתנון.

בכטו הנעגועים ונגלעו בין סודות הערב ומעלליו.

ולמחרת, כאשר נפגשים המשוררים, הם נגזפים בתשיקה.

הרקיע השביעי מתפסה בעליה הנושרים של השירה שצנחה גוססת.

פיוס שלאחר הנצחון הגרו אנשי אלאנצאר, תומכיו של הנביא, לאללד

כדי לבנות את העיר.

כשנפתחו שעריה

השליך אללה בכעסו אבני חמר לוקטות

כדי להרס את בתי הכרברים.

החלום התפוגג

והעפביש עודנו מחפש אחר מערת הנביא.

קוריו רופפים כמו מלות הקצידה.

לעת צמה נחלצה עירי בשלום מן המבול

לאחר שנת הבקר היא המירה את מדותיה הטובות

במתק המלים.

המשוקה והפתוי של הזכרון

בלעו את שתיקת אדיפוס.

נשרו עלי הנפן והתפזרו לכל עבר

גם אל בתי הבד וגם אל יקבי היין של לד

בתקופת החרף, לפני השנה, מצודה הסלטאן

להציב את המשואה הסבוכה

صَمَتَتْ وَجْوهُ الْأَقْحَوَانِ حِينَ الْمُرْتَايَ

ذَفِيعَةُ شَوْقِي تَخْتَفِي بَيْنَ الْخَفَايَا وَانْتِهَاكَاتِ الْمَسَاءِ

عَشَّقُ يَعْتَبُ عَلَى الشُّعْرَاءِ حِينَ يَلْتَقُونَ فِي عَدِ

يُورِقُ سَمَاءُ سَابِعَةِ لَشَعْرِ يَتَدَنَّى وَيَحْتَضِرُ

هَذَا هَاجِرُ الْأَنْصَارِ يَوْمًا بَعْدَ الْإِنْصَارِ لِبِنَاءِ أَمْصَارِهِمْ

وَفَتْحِ الْبِلَادِ!

هَذَا بَعَثَ اللَّيْلَةُ غَضَبًا مِنْ سَخِيلِ

لِيَهْدِمَ مَآثِرَ هَمْجِيَّةِ

تَبَدَّدَتْ بَعْدَ الْمَنَامِ!

وَلَا يَزَالُ الْعَنْكَبُوتُ يَبْحَثُ عَنْ مَغَارَتِهِ

وَحُطُوطِ وَاهِيَةِ كَلِمَاتِ الْقَصِيدِ!

سَلِمَتْ بِلَدَتِي مِنَ الطُّوفَانِ

إِلَى حِينَ...

وَأَسْتَبَدَلَتْ مَحَاسِنَهَا بَعْدَ نَوْمِ الضُّحَى لِتَرْقُدِي

عَذَبَ الْكَلَامِ!

وَتَتَلَعَّ صَمْتُ أَوْدِيَبِ الْهُوَى

وَالْعَوَى

لِنَطَائِرِ ذَاكِرَةِ

بَعْدَ هُبُوبِ أَوْرَاقِ عَنَبٍ لِدَيْهِ تَتَبَعُهُ نَحْوُ مَعَاصِرِ الزَّيْتُونِ وَالْعَنْبِ!

يَمْلِكُ الْمَلِكُ مَرَسُومَهُ الشُّتَوِيِّ

قَبْلَ الْمَنَامِ

לזמן שבו גיעו העבאות ממרחקים.

הוא נכשל בקשונ ונדם במקמונו,

ואחרון, שחלץ אותו באמצעות שירי אהבה, הפך לאפעה

שהתעשת לאחר החפשה,

עוד לפני שהגיע משים השקר אל פאתי העיר.

כל מה שאני חפץ בו

הנה הוא כאן.

אבני בית הרוס

ערמות עפר

מי הם הגדול

וצפי גפשה

נשרים ממרחקים וברותות הערב,

דמעות היתומים,

נשיקות נערות הנ'אהליה

שנשמו בחול בעוזן בחיים,

מסביב גבולות הטבע

והבריאה

הקמה לתחייה,

ולאחר מכן ההעלמות.

כאן, הכל,

ממתנים לקצידה.

ليخلق معاذلته الضعيفة

حين يأتي الجنود من هناك

فيتلثم اللسان وماله

من هارون ليسعف غزلا يتقمص أفعى تتماثل

للشفاء بعد عضاها !

قتل ووصول الدجال إلى مداخيلها !

ها كل ما أبيع . . .

ها هنا

حجارة بيت مهديم

وأكوام التراب

مياه محيط

وسلاحف الطريق

نُسور المذى وأقتراءات النساء

دُموع التئامى

وقبلات المؤؤذات

حدود الطبيعة

والخلق

. . . والنُشور

والانديثار . . .

كلها ها هنا

في انتظار القصيدة ! !

הערת המתרגם יהודה שנהבי־שרבני: על פי מקורות אסלאמיים, העיר אללד, כיום לוד (שבה נולד המשורר לאחר שמשפחתו גורשה לשם בשנת 1951 מהעיר עסקלאן), תהיה המקום שבו יתחולל העימות האסכטולוגי בין הטוב לבין הרע. יום הדין יתרחש כאשר יופיע משיח השקר (مسيح دجال) בפאתי העיר, ושם ינוצח עד מוות על ידי המשיח האמיתי. כיבוש אללד התבצע באמצעות אלאנאצר, תומכי מוחמד אשר התגוררו בעיר מדינה (ייתרב), שאליה היגר הנביא מפחד הכופרים שבמכה. במהלך ההגירה ממכה למדינה התחבא הנביא במערה מפני הכופרים. על מנת להצילו טווה עכביש בפתח המערה רשת סבוכה של קורים, שעליה קיננו שתי יונים. זהו אחד הנסים הגדולים של הנביא מוחמד. אלאנאצר הם גם מי שסייעו בידי האסלאם במסעות הכיבושים, ומילאו תפקיד מרכזי בהתפתחות ההיסטורית של האסלאם בהמשך. לפי מקורות אסלאמיים, לאהרון, אחיו הצעיר של משה, היה תפקיד מרכזי כצדיק וכיד ימינו של משה במאבקו בפרעה. בשל היותו של משה כבד לשון שימש לו אהרון כפה. לאחר פרשת עגל הזהב נקשר שמו של אהרון, שלא בטובתו, בזהב ובממון. גם לאבני התמר הלוהטות שנחצבו מואדי סג'יל שבגיהנום היה תפקיד מרכזי במקורות. הן הושלכו באמצעות הציפורים מן האוויר על הפילים שביקשו להרוס את הכעבה. הסיפור מופיע בסורת "אלפיל", סורה מספר 109 בקוראן. בנות הג'אהליה הן נערות צעירות שנקברו חיים באכזריות מחשש שתיפולנה בידי אנשי שבטים אחרים.